

Laura Coma

Des de Leeds (Anglaterra)

«Treballo en el departament de drenatge i geotècnia vetllant per reduir el risc d'inundacions, esllavissades i pèrdua de suport de les vies»

Fa deu anys que visc a UK, ara a Leeds al nord d'Anglaterra amb la meua parella, en Mike. Tots dos treballem en el món del ferrocarril, però fem una feina molt diferent. Jo vaig estudiar enginyeria tècnica superior de Camins Canals i Ports a Barcelona. Durant els estudis vaig tenir l'oportunitat de fer un Erasmus a Sheffield (UK), em va agradar molt la vida allà, però vaig tornar a Catalunya a acabar els estudis. En aquell moment hi havia la crisi econòmica que va afectar la construcció i les obres d'infraestructura. Jo vaig anar un temps a França i després cap a Escòcia a fer un màster, i m'hi vaig quedar. Després del màster vaig trobar feina en una consultoria reconeguda internacionalment en el departament de prevenció d'inundacions, preses i estructures hidràuliques. I cinc anys més tard vaig canviar de feina i vaig començar a treballar a Network Rail, l'empresa pública d'infraestructura ferroviària encarregada d'instal·lar i mantenir les línies de tren, ponts, electrificació i estacions. Jo treballo en el departament de drenatge i geotècnia vetllant per reduir el

risc d'inundacions, esllavissades i pèrdua de suport de les vies.

Visc al centre de Leeds, una ciutat d'uns 800.000 habitants i no tinc cotxe, ens desplaçem sempre amb transport públic. Ho trobo còmode, sense estrès i molt segur. Al principi em va costar deixar la dependència del cotxe i pensar com poder arribar als llocs, però ara m'encanta. Em dona més llibertat i puc aprofitar el temps al tren per treballar, llegir, mirar sèries i parlar amb els amics o família. Al contrari del que molta gent es pensa, no hi plou gaire; em vaig comprar un paraigua nou a l'abril, que he fet servir només dos o tres cops. A Leeds tenim l'avantatge que les pluges que venen normalment de l'oest es queden a la serralada muntanyosa dels Penins, entre Manchester i Leeds, i no ens arriben. En general tenim dies ennuvolats, amb alta humitat i vent. Això sí, la temperatura a l'estiu és molt més baixa que a Manresa, ara estem a uns vint graus. Aquesta temperatura m'agrada perquè em permet anar a córrer entre setmana i anar a caminar a la muntanya el cap de setmana. Hi ha àrees precioses a UK, estic enamorada d'Escòcia sens dubte i de les seves illes. Les platges de sorra blanca, pròpies del Carib, són espectaculars, però l'aigua és molt freda i normalment el temps no acompanya per estirar-se a la sorra a prendre el sol. Molts caps de setmana anem al Yorkshire Dales, un parc natural al nord de Leeds, al voltant d'una hora i mitja amb tren. És conegut pels Yorkshire Three Peaks Challenge, que és un recorregut circular d'unes 24 milles (38,6 km) per tres muntanyes: Pen-y-Ghent, Wharfedale i Ingleborough, amb un total de 1.600 metres de desnivell positiu. Molta gent el fa amb amics o companys de feina normalment per recaptar diners per a associacions benèfiques. Sempre em demanen si tornaré a Manresa i la veritat és que no ho sé, la vida dona moltes voltes. La feina i l'estil de vida que tinc ara a Anglaterra m'agrada, però Catalunya sempre serà casa meua. Hi ha coses que trobo a faltar de Manresa com la família, els amics i el menjar. Però ara per ara no em veig fent el pas.